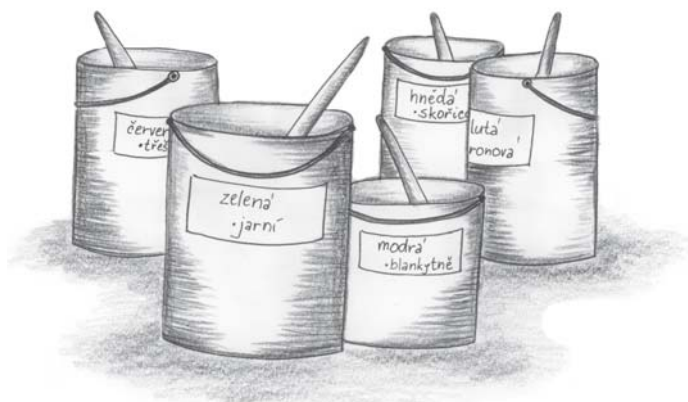

Tužkou lehce načrtávala hlavní obrysy. Ruka jí sama klouzala po holé zdi. Svou vysněnou zahradu viděla ve svých představách jasně před sebou.

„Ještě dvě malé veverky na stromě, žabku u studánky a roztomilou kočku na houpačce,“ říkala si pro sebe.

„Markétko! Oběd!“ ozvala se maminka z kuchyně.

„Už běžím!“ zavolala Markéta, spokojeně se podívala na svůj náčrt na stěně a vyběhla z pokoje.

Odpoledne se pustila do malování. Všechny její kresby začaly ožívat a ona z toho měla velikou radost.

Když přišla do pokoje maminka, nestačila se divit. Na stěně naproti oknu rozkvetla nádherná zahrada. Barevné květiny zářily všemi barvami, v rohu se košatil vzrostlý strom, na kterém byla zavěšena houpačka.

Krásní motýli poletovali na obloze a vše bylo naprosto kouzelné.

„Teda, Markétko,“ vydechla maminka užasle, „to je nádhera!“

„Díky, mami,“ usmála se Markéta a dodala: „Na houpačku ještě musím namalovat kočku. Víš, takovou stříbřitě bílou, jaká k nám v létě běhávala. Vzpomínáš?“

„A taky pár ptáčků do povětří, malého zajíčka tam u toho rozkvetlého keře a do druhého rohu velký trs kopretin,“ popisovala dál.

Malovala krajinu, kterou vždy viděla ve svých snech, a byla ráda, že ji teď bude mít před sebou napořád.

Najednou se vytrhla ze svého snění a s prosbou v očích se otočila na maminku: „Jenže mi dochází barvy. Mohli bychom zajet zítra koupit nové?“

„Je mi líto,“ řekla smutně maminka, „stěhování bylo nákladnější, než jsme si mysleli.“

Budeš muset nějaký čas počkat.“

Markéta se na chvíli zarazila, pak se usmála a objala maminku:

„Maminečko moje zlatá, to vůbec nevdí. Však já počkám. Alespoň si můžu líp promyslet, co namaluju dál.“

Do pokoje vstoupil tatínek: „Co se to tady děje? Tolik švitoření jsem dlouho neslyšel. A hele,“ dodal ještě, „i objímání. Dostane se taky na mě, nebo zas můžu jít?“

„Tatínku!“ přispěchala hned Markéta k tátovi a objala ho. „Je mi s vámi moc dobře.“

Potom ho chytla za ruku: „Pojd' se podívat! Moje zahrada už je skoro hotová.“

„To vypadá vážně skvěle! Ani jsem nevěděl, že mám doma takovou malířku,“ řekl uznale táta, „škoda jen, že se do tak hezké zahrady nemůžu jít podívat.“

Markéta se začervenala. „Sice nemůžeš, ale já si představuji, jaké to tam je.“

„Určitě moc hezké,“ řekla maminka, „ale teď pojd'te na večeri. Však si ji všichni zasloužíme. Dnes jsme udělali pořádný kus práce.“

4. Kouzelná zahrada

U večere přemluvila Markéta rodiče, aby mohla přespat ve svém novém pokoji. Sice má namalovanou jen jednu stěnu a spát bude na matraci uprostřed pokoje, ale už se moc těšila.

Po večeri přimalovala ze zbylých barev na houpačku stříbřitě bílou kočku, ještě jednou se potěšila pohledem na svoji zahradu snů a spokojeně se zavrtala do teplých peřin.

Ten večer ale nemohla usnout. Hlavou se jí honily nápady na další volné stěny a představovala si, jak si celý pokoj zařídí.

Na chvíli se zadívala na své malby na stěně. Do pokoje náhle zasvítily paprsky měsíce a ozářily celou stěnu, která najednou vypadala jako opravdová zahrada.

Markéta nemohla odtrhnout oči od šedobílé kočky. Jako by byla živá. Kožíšek jí v měsíčním svitu jiskřil stříbrem a ona měla pocit, že si ji musí ihned pohladit.

Vstala, natáhla k ní ruku a ...

„Mňau, pohlad' mě ještě, prosím. Moc se mi to líbí.“

Markéta si protřela oči. Asi už spí, protože kočky namalované na zdi přece nemluví.

Vtom však ucítila nádhernou vůni květin, zaslechla cvrlikání ptáčků, a když se znovu podívala na houpačku, nemohla uvěřit svým očím.

Už nestála v pokoji. Byla ve své nádherné zahradě vedle houpačky, na které se protahovala živá kočka.

„Mňau, to je příjemné probuzení,“ protáhla se slastně kočka a dodala: „Ještě že jsi mě pohladila. Už jsem myslela, že ze mě bude obraz navždycky.“

Markéta si ještě jednou protřela oči, poplácala se po tváři, a dokonce se štípla do ruky, aby zjistila, jestli se jí to jen nezdá.

Kočka se zachichotala: „Ty tomu pořád nemůžeš uvěřit, co?“

„Já, já... nevím,“ zakoktala Markéta a pokračovala: „Když se mi něco zdá, necítím vůni květin. Ale tohle přece nemůže být skutečné, ne?“

Kočka přišla blíž k ní: „Posad' se tady do trávy a poslouchej.“ Pak se stulila do klubíčka a trpělivě vyprávěla:

„V jednom městě stál nádherný dům. Všichni se mu obdivovali, ale litovali toho, kdo v něm bydlel.“

Byl to mladý muž bez přátel. Z domu skoro nevycházel a říkalo se o něm, že je blázen. Když mu zemřeli rodiče, vypravil se do světa. Za nějakou dobu se vrátil a začal žít úplně sám ve svém krásném domě.

Nikdo však netušil, že se ve světě naučil mnoho věcí od kouzelníka z daleké země. Ve svém domě si zvolil jeden pokoj, ve kterém zkoušel nová kouzla.

Tak se mu jednou podařilo kouzlo se stěnou, na které začaly ožívat obrazy, sotva se jich jen dotknul a zatoužil stát se jejich součástí.